

[Keld Andersen]

hvorefter man stopper op og konstaterer: nu går det for langsomt, nu må I køre igen.

I forbindelse med denne debat kunne det også være ønskeligt, om vi her i tinget fik debatteret det fremtidige boligbehov ud fra den kendsgerning, at det efterhånden må være gået op også for socialdemokratiet, at der ikke er behov for, at vi i 1980'erne har et boligbyggeri af en størrelsesorden, som vi kendte det fra 1960'erne og 1970'erne. Jeg tror, det er realistisk, om vi i forbindelse med en sådan debat om en langsigtet boligpolitik kunne komme frem til den kendsgerning – og det håber jeg også vil gå op for socialdemokratiet – at vi fremover skal opføre omkring 20.000 boliger om året i dette land. Det er efter min mening maksimum – det kan svinge lidt, plus/minus 10 pct. – men det bliver ikke af en størrelsesorden som den, vi har kendt i 1960'erne og 1970'erne.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Om de to lovforslag, der her andenbehandles, skal jeg om det første, lovforslag nr. L 2, sige, at fremskridtspartiet i sit betækningsbidrag har indstillet forslaget til forkastelse. Det er efter fremskridtspartiets opfattelse ubegribeligt, at regeringen nu vil til at gentage de fejltagelser, der blev begået i begyndelsen af 1970'erne på det sociale boligbyggeris område. Lovforslaget vil med sin udvidelse af kvoten fra 7.000 til 10.000 boliger inden for den almennyttige sektor iværksætte en kunstig og unaturlig oppustning af det sociale byggeri på bekostning af det private boligbyggeri. Dette er bestemt ikke i overensstemmelse med befolkningens ønsker, og det kan meget vel føre til en gentagelse af de udlejningsvanskeligheder, som vi tidligere har oplevet igen og igen inden for den sociale sektor.

Hertil kommer, at lovforslagets vedtagelse ubestrideligt vil føre til en stærk forøgelse af statens udgifter i de kommende år; det står i bemærkningerne til lovforslaget, og det er til fulde blevet bekræftet under udvalgsforhandlingerne.

Hvor er det dog karakteristisk, at skønt hele den økonomiske situation råber på kommunale og statslige besparelser, rummer de allerførste lovforslag, som folkettinget skynder sig at få vedtaget i begyndelsen af samlingen, ikke en antydning af besparelser, men

tværtimod nye milliardudgifter for såvel stat som kommuner.

Fremskridtspartiet er derfor ikke i tvivl om, at dette lovforslag, som socialdemokratiet, det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne gennemfører med støtte fra SF og VS, vil forøge de mange problemer, som både byggesektoren og samfundet som helhed har at slås med i øjeblikket.

I udvalgsbetænkningen er nævnt spørgsmålet om eksportstøtte til byggesektoren. Dels er det vældig sent at begynde at foretage overvejelser om dette på et tidspunkt, hvor mange byggevirksomheder, som ville have kunnet påbegynde eksport, er kommet ud i vanskeligheder, der ikke længere er til at overvinde, dels må man slå fast, at det ikke nytter så frygtelig meget, at boligministeren taler med industriministeren om, hvorvidt man kan fremme eksporten på det område; det nytter ingenting. Den bedste og den eneste eksportstøtte, en regering ville kunne give virksomhederne i denne såvel som i andre brancher, ville være at skabe et sikkert og stabilt hjemmemarked – det må trods alt være grundlaget for en fremgang i eksporten – og et sikkert og stabilt hjemmemarked i byggesektoren kræver først og fremmest en lempelse af renteniveauet og omkostningsniveauet. Så kan de to ministre selvfølgelig godt tale sammen om, hvorvidt man kan fremme eksporten, men en lempelse af omkostningsniveauet og af renteniveauet er der overhovedet intet som helst i regeringens politik der tyder på at vi vil komme til at opleve i denne regerings periode.

Jeg kan sige om ændringsforslagene til dette lovforslag, at vi går imod SF's og VS' ændringsforslag nr. 1 og 2, fordi de kun ville gøre ondt værre – det fremgår af det, jeg har sagt – og også ændringsforslag nr. 3 stemmer vi imod. Vi er lidt uenige med forslagsstillerne i deres argumentation for, at der bør afsættes yderligere beløb til den sociale sektor.

De ændringsforslag, som boligministeren har fremsat som nr. 4 og 5, ville vi, hvis de kom til afstemning, stemme imod. Vi mener, der bør være aftalefrihed på dette område, så andelshavere og bygherrer indbyrdes kan aftale de løsninger, som i det konkrete tilfælde er bedst afpasset efter forholdene, og som i det konkrete tilfælde er sikrest og rigtigst.

I den forbindelse vil jeg gerne gentage det hjertesuk, som andre har fremført tidligere,